
FREGA VINCENZO 33 YEARS OLD
FERDINANDO FREGA

VINCENZO FREGA, 33 JAAR

Een zoon die op zijn drieëndertigste directeur wordt, een moeder in tranen, en de foto's van de gondola's die zijn vader ooit in Calabrië maakte.

Gillettenarrative heet je welkom. Je weet nog niet hoeveel geluk je hebt — je staat op het punt iets te ontvangen, en niemand heeft je er iets voor teruggevraagd. Je stapt nu mijn wereld binnen, zo dichtbij dat je het mesje kunt aanraken. Maar ik verkoop geen mesjes. Dat ene is alleen van mijn moeder. Wanneer dit voorbij is, ben je niet meer dezelfde. Dan zoek je al naar het volgende. Begin voorlopig hier. Gun jezelf dit moment.

Elisabetta, mijn laatste vrouw — nee, eigenlijk mijn enige vrouw tot op vandaag, 9 oktober 2026 — kwam snikkend mijn kamer binnen en wist tussen het snikken door uit te brengen:

"Ik was ontroerd."

Toen begon ze te huilen.

Ik was bang dat er iets ergs was gebeurd. Misschien had ze een van mijn onafgemaakte projecten ontdekt. Of had iemand aangebeld, gezegd dat zijn achternaam Frega was en gevraagd om zijn vader te zien.

Gelukkig was het geen van beide.

Ha ha ha.

Ze had een telefoontje gekregen van onze zoon Vincenzo, die op de prille leeftijd van drieëndertig jaar was benoemd tot directeur van

een van de grootste hypermarkten van een beroemde Duitse winkelketen in Noord-Italië.

En dat zei veel over wie hij was.

Zijn naam verraadde het al.

Net als zijn grootvader, de eerste Italiaanse GILLETTE-MAN.

Iemand van wie je niet zou verwachten dat hij bestaat.

Ik was benieuwd hoe hij het voor elkaar had gekregen, dus ging ik op zoek naar de details die zijn moeder me kon geven.

Ze vertelde me dat hij, helemaal op eigen initiatief, een reeks projecten had uitgewerkt en de omslagen ervan aan het Italiaanse commerciële management had gepresenteerd, compleet met foto's van de GONDOLA-INDELING.

Hij had iedereen in de zaal — en elke concurrentie — achter zich gelaten.

Niemand had het ooit eerder gedaan.

Zijn bestemming begon zich te ontvouwen.

Hij was de eerste in Europa.

Het schoot me te binnen dat ook ik, op mijn achtentwintigste, een soortgelijk project had uitgewerkt bij GILLETTE ITALIA. Ik had de Italiaanse raad van bestuur foto's gepresenteerd van de gondola's in 350 supermarkten in heel Calabrië, gemaakt samen met mijn merchandisingteam dat volledig uit vrouwen bestond.

De foto's toonden de traditionele INDELING van het display naast een tweede productplaatsing, rechtstreeks onderhandeld met de eigenaar van elke winkel.

Ik vertelde de eigenaars dat hun supermarkt over de hele wereld gezien zou worden, te beginnen in Milaan en eindigend in Boston.

Geen Calabrese man kon ooit nee zeggen tegen een vrouw.

En zelfs vandaag, op mijn eenenzestigste, kan ik dat alleen maar bevestigen.

Ik was er nooit zeker van dat die foto's echt over de hele wereld gezien zouden worden.

Maar ik had mijn werk gedaan.

Verkopen wat niemand ooit kon kopen:

hoop.

Maar **nooit een belofte.**

Ik was ervan overtuigd dat grootvader Vincenzo, waar hij ook was, naar mij en zijn kleinzoon keek en zeker zou hebben gezegd:

"Zo, jongens. Klus geklaard."

Een vage glimlach.

En dan:

"En nu aan het werk. Bewaar de noir voor het weekend — maar altijd na de familie."

Ferdinando